

Alderdomsunderstøttelse. Det gaar ud paa, at naar et Menneske kommer til Skade under Udførelsen af sit Arbejde eller sætter Livet til — Forslaget er jo efterhaanden undergaaet nogle Forandringer, efter at det er blevet forelagt her, og jeg skal villig indrømme, at det er Forandringer, som i og for sig gøre Forslaget bedre, end det oprindeligt var — skal han eller eventuelt hans efterladte have Ret til at faa en Understøttelse, der tildeles ham under de samme Former og paa samme Maade, som Tilfældet er med Understøttelse efter Alderdomsunderstøttelsesloven. Det vil altsaa sige, at de paagældende skulle indgive Ansøgning om at faa Understøttelse, og de vedkommende Myndigheder skulle skønne over, om der er Trang til Understøttelse, og over, hvor meget der skal gives i Understøttelse. Der gøres ganske vist opmærksom paa, at Understøttelsen ikke har Fattighjælp-Virkninger, men ellers er det en Understøttelse, som skal tilstaaes i samme Omfang og i al Almindelighed under samme Former som dem, man benytter ved Tilstaaelsen af Fattigunderstøttelse. Om det egentlig er heldigt at komme videre ind paa denne Bane, end vi allerede ere komne ved Loven om Alderdomsunderstøttelse, tillader jeg mig meget stærkt at betvivle; thi man kan ikke komme bort fra den Kendsgerning, at der her er Tale om at yde en Hjælp, og selv om man ikke kalder den Fattighjælp, er den det dog med den Undtagelse, at der er nogle af Fattighjælpens Virkninger, som den ikke medfører, saaledes at den navnlig ikke berører vedkommende deres Valgret og øvrige borgerlige Selvstændighed. Den har blandt andet en meget stærk Ulempe, og det er den, at disse Mennesker jo paa samme Maade, som naar Folk søge at faa Fattighjælp, maa frem med deres Papirer, kunne blive afhørte og faa deres Papirer stemplede, og det er et Ubehag og en Ulempe, som overordentlig mange Mennesker ere meget kede af. Og saa er der dette, at noget egentligt Krav paa at faa en bestemt Hjælp have de ikke; det vil afhænge af, om den vedkommende kommunale Myndighed kommer til det Resultat, at de skulle have nogen Hjælp. Det ærede Medlem fra Fredericia siger nu, at det er jo kun en rent midlertidig Foranstaltning. Dette er ejendommeligt at høre, for det ærede Medlem siger samtidig — og han mente, at Tinget vist overhovedet maatte have det paa Følelsen — at han tror, at det vil vare meget længe, før vi komme til

at gaa videre i den Retning, som betegnes ved den Lov, vi vedtog sidste Vinter; og det kan jo meget gerne være, at han har Ret deri. Men saa falder hans Berettigelse til at fremhæve sit og sine Medforslagsstilleres Forslag som en midlertidig Foranstaltning ogsaa til Jorden. Vi have ogsaa en anden Lov, som i sin Tid blev vedtagen, da det ærede Medlem og hans Parti i Forbindelse med Højre havde Førerskabet i dette Ting, og hvis Titel ligeledes udtrykker, at det er en midlertidig Foranstaltning; jeg tænker her paa Loven om Valgkredsens Omfordeling. Der staar ganske vist, at Loven er midlertidig, men jeg er overbevist om, at baade de, som vedtog Loven, og de, som den Gang stemte mod den, havde det bestemte Indtryk, at Ordet „midlertidig“ ikke havde saa overdrevent meget at betyde, og jeg er noget tilbøjelig til at tro noget lignende, og det ærede Medlem gik jo i hvert Tilfælde ud fra, at det i Virkeligheden vilde vare meget lang Tid, inden man kom til en Ordning af Ulykkesforsikringen her i samme Retning som den, hvori den i Fjor vedtagne Ulykkesforsikringslov gaar. Og Sagen er nu den, at den værste Ulempe, der klæber ved, at økonomisk daarlig stillede Folk, naar de ere komne til Skade, skulle søge om Hjælp hos Samfundet, hos Staten eller Kommunen, er det ydmygende for dem i, at fremmede Folk skulle sidde og skønne over, om det egentlig er rigtigt og naturligt, at de faa denne Hjælp, at de ikke have noget bestemt Krav, at de kunne ikke sige: det er min Ret i Henhold til Loven, og I bør give mig ikke alene noget, men saa og saa meget, som Loven fastsætter. Jeg mener, at det sidste er det Princip, vi maa komme ind paa, naar Talen er om, at Folk ere komne til Skade og uden egen Skyld ere blevne ude af Stand til at ernære sig selv, og derfor holder jeg meget lidt af det Forslag, der er forelagt af det ærede Medlem for Fredericia (Oussen) og andre, fordi det gaar videre ad den Bane, som blev betraadt i 1891 ved Loven om Understøttelse til gamle trængende uden for Fattigvæsenet, idet det opretholder dette Formyndersystem. Man gaar jo ikke her den Vej, man ellers gaar, naar Talen er om andre — for Eksempel Embeds- og Bestilingsmænd — hvem man mener Samfundet skylder en Erstatning, naar de blive ude af Stand til at udføre deres Gerning længere. Med andre Ord, man giver dem ikke noget bestemt, man siger: nu ville vi skønne over, om I have været, som I burde være, og om det er nødven-